

Σᾶς εἶπα ὅτι ἡτο παράδοξος τύπος.

Διηγούμενος κωμικόν τι ἐπεισόδειον, ἡτο χείμαρος, χείμαρρος λέξεων, φοράσεων, παρομοιώσεων, παρεκβάσεων, μεταθορῶν, ἀπροσδοκήτων μεταπτώσεων και διαρκοῦς γέλωτος.

"Οταν πρὸ 2 1/2 μηνῶν περίπου τὸν εἶδα ἐσχάτως εἰς Ἀθήνας—και αὐτὸν οἴμοι! ἡτο ἡ τελευταία μου μετ' αὐτοῦ συνάντησις!—οι λεπτολογοῦνες ἐπικριταὶ—και εἶναι τόσοι πολλοὶ ἐν Ἀθήναις ὅσον ὀλίγοι· συγγραφεῖς—τοῦ εἰχον ἐπιτεθῆ ὅτι τάχα τὸ πρωτελευταῖον ἔργον του, ἡ «Λύρα τοῦ Μπάρυμπα-Λινάρδου» δὲν εἶναι ἔμπνευσις πρωτότυπος, ἀλλὰ κλεμμένη ἀπὸ ποίημά τι τοῦ Ἀγγέλου Βλάχου, και ἀπὸ δίστιχόν τι τοῦ λαοῦ «πάρε τὸν παρὰ δου πίσω κι' ἄσε με νὰ εὔτυχησθω». Ὁ Κόκκος ἀφοῦ ἐπὶ πολλὴν ὕραν ἔζεμάτισε τοὺς κατηγόρους του διὰ καυστικῆς εἰρωνείας—διότι ἡτο καυστικώτατος, ὅταν τὸν προσέβαλλον εἰς τὰς ἀδυναμίας του, και τὸ θέατρον εἶχε καταστῆ ἐσχάτως δι' αὐτὸν ἡ μόνη ἀδυναμία—ἐκύτταξεν ἐπὶ τέλους τὸ ὠρολόγιον του και ροφήσας μὲ ἐν «Οὐφφφφ! δὲν θὰ προφτάσω» ἥγεθη.

-- Γιὰ ποῦ Δημητράκη;

— Σ' τὸν Ἀκρόπολιν . . . στὸ Βλάσπι.

— Μήπως ἔχῃς τίποτε σχετικό μὲ τὴν κλεψὺα ποῦ σοῦ ἀποδίδουν;

— Ναι . . . ἔχω δυὸς λόγγα 'κει . . . ἀλλὰ γὰρ στάδου μὲ στιγμὴν νὰ στὸ διαβάσω . . . ἔνα μικρὸ διαφοράκι εἶναι . . . νὰ 'δοῦμε πᾶς θὰ σοῦ φανῆ και 'σένα. Και μοῦ ἀνέγνωσε τὸ διάδορο.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι βέβαια κατὰ λέξιν τὸ περιεχόμενον, ἀλλ' ἡ ἔννοιά του συνοψίζεται εἰς τὰ ἔξης περίπου:

Κύριε Γαβριηλίδην.

Μὲ κατηγοροῦν ὅτι ἔκλεψα τὴν «Λύρα τοῦ Γερονικόλα» ἀπὸ τὸ ποίημα τοῦ Βλάχου και ἀπὸ τὸ δημηδεῖς δίστιχον «πάρε τὸν παρά σου πίσω κι' ἄσε με νὰ εὔτυχησθω». Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι τὸ δίστιχον τοῦτο μὲ ἐνέπνευσε, ἀλλ' ἂν τοῦτο εἶναι ἡ δύναται: νὰ λεχθῇ κλοπή, και ἂν εἶναι ὄντως τόσο εἰκόλο πρᾶγμα νὰ γράψῃ τις κωμῳδίαν ἀπὸ ἔνα δίστιχο, προσκαλῶ τοὺς κατηγόρους μου νὰ κάμουν δράματα. Ἡ κωμῳδίας κατὰ τὴν ἰδιοτυχρεσίαν των ἀπὸ τὰ ἔξης ρητὰ παροιμίας και δίστιχα. «Τίμα τὸν πατέρα σου και τὴν μητέρα σου, ἵνα εἶσαι γένοιτε κτλ.». «Στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλεις βρόντα» «Μαντζουρίνα στὸ κατών νὰ σὲ φίλαγα στὸ σέρρο». «Ἀρχὴ Σοφίας φόρος Κυρίου» κτλ.

Σὸς

Δ. ΚΟΚΚΟΣ.

Τὴν ἐπομένην ἐδημοσιεύετο τὸ διάφορον τοῦτο εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν»· ἀφίνω εἰς ἔκαστον νὰ φαντασθῇ τὴν ἰλαρότηταν πν προσύκαλεσεν ἡ ἀνάγνωσίς του και τὸ καυστικὸν φίμωτρον ὅπερ ἐτέθη ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν ἐπικριτῶν του.

Τοιοῦτος ἡτο ὁ ἀτυχῆς φίλος^{*} μου, ὁ παιδικός μου φίλος Δημητράκης, πρὸς δὸν συνεδέθην ἀπὸ τῆς νηπιακῆς σκεδὸν ἀμφοτέρων ἡλικίας και δὸν παροκολούθησα εἰς ὅλας τὰς ἔξελίξεις τοῦ καλλιτεχνικοῦ ταλάντου. Τοιοῦτος ἡτο ὁ διάσημος και ἀπὸ μέσης καρδίας ἀνακαγχαστής, ὁ ἀνθρωπός, ὅστις κατεῖχε τὸ μυστήριον νὰ συναρπάξῃ και νὰ ἀγαπᾶται και νὰ ἐμπνέῃ τὴν οἰκείστητα, οὕτως, ὅστε, ἀπὸ τῆς πρώτης μετ' αὐτοῦ γνωριμίας νὰ νομίζῃς δτι τούλαχιστον πρὸ δέκα ἑτῶν ἐγνωρίσθης μετ' αὐτοῦ, και περὶ τοῦ ὅποιου ἡ γλώσσα σου ὅμιλονθα, ἀφίνετο νὰ τὸν προσαγορεύῃ ἀνευ τοῦ «Κύριος» λέγουσα ἀπλῶς «ὁ Κόκκος».

Τοιοῦτος ἡτο ὁ Δ. Κόκκος ἐν γενικαῖς γραμμαῖς και καθόσον ἡδυνήθην ἔγω, σχεδὸν ἐπὶ τοῦ γόνατος, και μεταξὺ τῆς συντάξεως δύο διαβατηρίων, νὰ ἀπεικονίσω ἀνεύθεων και ἀντιγράφων ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Ἡτο μία ποικιλία παράδοξος, ἀλλὰ και ἀναγκαιοτάτη εἰς τὸν τόσῳ ἀπερροφημένον ἀπὸ τὴν πολιτικὴν ἐκεῖνον τόπον, ἐν φ εἰς τὸ πεῖσμα θαρρεῖς τοῦ κυανοῦ οὐρανοῦ του ὁ κόσμος ρέπει παραδόξως εἰς τὴν μελαγχολίαν και τὴν μεγαλομανίαν.

Ἡτο σταγῶν εὐθυμίας, ἀλλὰ σταγῶν ροδελαίου μοσχοδοῦσα και μυρώνουσα και ἄλλους και προκαλοῦσα και ἄλλους νὰ τραπῶσιν ἀλλον ὅδον πλὴν τῆς ἐπικρατησάσθης ἐσχάτως και

έκει πόζας και τοῦ κενοσπούδου ὑφους.

Και τοιοῦτον ὄντα εὔρεν ἡ βωδὴ σφαῖδα τοῦ πολυκρότου ἐνὸς δυστυχοῦς παράφρονος και τοῦ ἐκδεισε διὰ παντὸς πλέον τὰ τόσον λᾶλα και τόσῳ γλυκὰ ἐκεῖνα χείλη. "Ἐνα «μπούμ» και ὁ χαρίεις ποιητῆς τοῦ **Σκύλλου**, ὁ Λουκιανεῖος ποιητῆς τῆς **Κοδμογονίας**, ὁ μεγαλοπρεπτὸς συνθέτης τοῦ **Κατακλυσμοῦ**, ὁ περιπαθῆς εἰδυλλιογάφος τῆς **Μάρως** και τοῦ ἀνγιοῦ της, ὁ φιλόδοφος συγγραφεῖς τοῦ **Καϊκοῦ**, ὁ πληρὸς πυρός και μένους δημεγέροτης τοῦ ἐξώστου τῆς ἀστυκλινικῆς, ὁ πληρὸς καρδίας και συμπαθείας διὰ τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα ζωγράφος τῆς πυρκαϊας τοῦ Μεγάλου Ρεύματος, ὁ πατὴν τοῦ **Καπετάν Λαζάρου**, νεκρὸς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους !! Εἰς μίαν στιγμήν !!

* * *

Και τώρα... τι νὰ πρωτοκλάψῃ κάνεις, ἀτυχῆ, ἀτυχέστατέ μοι φίλε, τὸν σπαρακτικὸν και τόσῳ ἀδικον θάνατον δου, ἡ τὴν τόσῳ πτωχὴν φιλολογίαν μας! Πολύκλαυστέ μου φίλε! Καῦμένε Δημητράκη! Καῦμένη νεολαία τῆς Ἀθήνας, τι ἔχασες!!

Γ. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ.

Η ΔΕΥΤΕΡΟΤΟΚΟΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

(Συνέχεια τῆς προηγούμενον ἀριθμού).

Π.

— Ό Θεός νὰ μὲ συγχωρήσῃ! "Ηργησες Ροθέρτε, ἡ ὥρα εἶναι μεσημέρι και δέκα! "Ολοι εἰς τὸν πύργον, εἶναι ἔνω κάτω, χαλιᾶτε τὰς τάξεις μας. "Ελα, κάθησε εἰς τὴν τράπεζαν και ἐν τῷ τρώγειν νὰ μᾶς διηγηθῆς τὴν αἰτίαν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἔξαιρέσεως ἀπὸ τῆς συνηθείας σου τοῦ νὰ εἶσαι τακτικώτατος.

— Υπακούω.

— Πρέπει νὰ πεινᾶς . . . διότι μὲ εἶπαν δτι ἔφυγες ἀπὸ τὰς ἔξι τὸ πωρί. Μήπως είχαμε τίποτε καυμάτια συνέτευξιν!

— "Ω! θεία μου! συνέτευξιν! ἔγω; Δὲν πιστεύω νὰ φροντεῖς δτι . . .

— Πέρνεις ἀκόμη λιγάκι ψάρι;

— Μάλιστα θεία μου . . . Συνέτευξιν! μὲ ποίαν; Νὰ ὥρα νὰ νομίζετε πῶς αἱ χωρικαὶ σας θὰ μ' ἀρέσουν! "Έχουν κάτι κέρια σὸν ξύλα! ὅχι, ἔκαμα, ἀπλούστατα, ἔνα πρωτὸν περίπατον εἰς τὸ δάσος, ἐκεὶ μ' ἔπιασεν ἡ βροχὴ και ἡ ναγκάσθην νὰ καταφύγω ἐντὸς καλύθης ἐνὸς χωρικοῦ . . .

— "Η χωρικής . . .

— "Εστω, χωρικής, ἀφοῦ τὸ θέλετε. . . Μιᾶς πτωχῆς γυναικός, ητις εἶχε και μικρὸν τέκνον· ἐκεὶ ἔπια ἐν ποτήριον γάλακτος. Γνωρίζετε τὸν κ. Τρουμελό, θεία μου;

— "Α! ό! νὰ δέξι φθάνωμεν εἰς τὸ ψυχολογικὸν σημεῖον! Βλέπω και δέν εἶσαι δυνατὸς εἰς τὰς προσποιήσεις, ἀνεψιέ μου. "Μία καλύθη πτωχῆς χωρικῆς, ὅπου ἔπια ἐν ποτήριον γάλακτος και ἀπήντησα μίαν ἀπὸ τὰς δεσποινίδας Τρουμελό, η ὅποια ητο θελτικωτάτη, πρᾶγμα τὸ ὄπιον μὲ κάμνει νὰ σᾶς ἐρωτᾶσιν γνωρίζετε τὸν κ. Τρουμελό, διότι ἔναν ή δεσποινίς Τρουμελό ητο καθὼς πρέπει, θὰ ἔμουν λίαν εὐχαριστημένος νὰ θέσω τὴν χειρά μου και τὴν καρδίαν μου εἰς τοὺς πόδας της. Τὸ ηῦρα, ἀνεψιέ μου; Συνεπλήρωσα καλῶς τὴν ιδέαν σου;

— Σχεδόν!

— Πέρνεις κάμπια φτερούγα πουλιοῦ;

— Εύχαριστας θεία μου.

— Καλά, παρατηρῶ εὐχαρίστως δτι ὁ ἔρως δὲν σὲ κόπτει τὴν ὅρεξιν. "Ακουσέμε λοιπὸν καλά· ο κ. Τρουμελό εἶναι ἀρχαῖος πωλητὴς ὅπλων ἀποσυρθεῖς τοῦ ἐμπορίου. "Ελαβε και παράσημον

.... δέν ἐνθυμοῦμε ὅμως διὰ τί . . . Θέλει δὲ νὰ κάμη ὅτι τάχα εἶναι ἀξιωματικὸς ἐν ἀποστρατείᾳ ὅμιλῶν καθ' ὃν τρόπον οἱ ἄρχαῖοι ἔκεινοι συνταγματάρχαι, τοὺς ὅποιους τόσον περιπαίζουν. Ἀλλαῖς λέξειν εἶναι ἀνθρωπος ἀπὸ ἔκεινους οἱ ὅποιοι ἀποτελοῦν ἴδιαιτέρους χαρακτῆρας.

— Μᾶλλον τύπον.

— "Εχει δύω θυγατέρας, ἀλλὰ θελκτικωτάτας. Διατὶ ὅμως εἶναι τόσον θελκτικαί; Τὸ ἄγνοϊ. Εἶναι ςρα γε καὶ τοῦτο ἐκκεντρικότης τῆς φύσεως; "Η προέρχεται ἐξ ἀφομοιώσεως; Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι εἶναι θελκτικώτατα. 'Απλαῖ, ἀξέραστοι, καλαῖ, φιλάνθρωποι, δέν ὑπέρχει δὲ κανεῖς χωρικὸς ἐδῶ πλησίον, ὁ ὅποιος νὰ μὴ ἔλαθε βοήθειαν ἐξ αὐτῶν, καὶ πάντοτε πρόττουν τὸ καλὸν μετὰ μεγάλης λεπτότητος. 'Εκείνο, διὰ τὸ ὅποιον τὰς ἐκτιμῶ περισσότερον εἶναι κυρίως διάστι προσπαθοῦν πάντοτε ν' ἀποκρύπτουν τὴν γεναιοδωρίαν τῶν. Καὶ ἐν βρέχῃ καὶ ἀν χιονίζῃ πάλιν πηγαίνουν εἰς τοὺς ἀγροὺς νὰ σπείρουν τὰς εὐεργεσίας αὐτῶν καὶ πάντοτε πολὺ πρωὶ διὰ ν' ἀποφύγουν τὰς συναντήσεις τῶν περιέργων. Διήρεσαν τὴν χώραν εἰς δύω ζώνας. Καὶ ἡ μὲν 'Εσθήρ ἔλαθε δι' ἑαυτὴν τὸ βόρειον, ἡ δέ Καρλόττα τὸ νότιον μέρος. 'Εδῶ τὰς ὄντας μάζουν ἀπλῶς «δεσποινίδας» καὶ ὅταν λέγουν, «αἱ δεσποινίδες» ἐννοοῦν τὸ πᾶν. Σπουδαίως σοὶ λέγω Ροθέρτε ὅτι ἔὰν καμμίδι σοὶ ἀρέσκῃ θὰ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη. "Ελα, εἰπέ μοι, ποία εἶναι ἔκεινη ἡ ὅποια . . . πῶς νὰ σὲ πῶ; . . . ἡ ὅποια τέλος πάντων σὲ ἐκτύπησε στὸ μάτι;

— "Α! ἔὰν μὲ περιπαίζητε θεία μου, δέν θὰ τολμήσω ποτέ! . . .

— Προτιμᾶς λοιπὸν νὰ τὸ μαντεύσω μόνη μου; 'Επῆγες λοιπὸν μέχρι τοῦ μεγάλου κυργλιδῶτοῦ καὶ ἐπομένως ἐπῆρες κατ' ἀνάγκην τὴν πρὸς τὰ δεξιά, ἐπειτα ἐστράφης πρὸς τὰ ἀριστερὰ καὶ περιεπήτησες παρὰ τὴν ἔκραν τοῦ δάσους. Λοιπὸν Ροθέρτε δύναμαι νὰ σὲ πῶ ὅτι ἔκεινη τὴν ὅποιαν ἀγαπᾶς εἶναι ἡ Καρλόττα!

— Μᾶλλον θεία μου.

— "Ε! "Ε! βλέπω καὶ δέν ἔχεις κακὸ γοῦστο! "Εχει μεγάλα καὶ κατάμαυρα μάτια, ώραια μαύρα μαλλιά . . . "Αλλως τε καὶ αἱ δύω εἶναι μελαχρονιαὶ καὶ ἐπίσης θελκτικαί. Τότε . . . ἀλήθεια λοιπόν; . . . Εἶναι σπουδαῖον;

— Πᾶν ὅ, τι . . .

— Τόσο τὸ καλλίτερον, μὲ κάμεις καὶ ςχάρω. Αὔτὸ ὅτι πάντοτε τὸ σνειρόν μου, νὰ ἔχω δηλαδὴ μίαν ἀνεψιάν ἀγαπῶσαν τὸν τόπον, ἡ ὅποια νὰ μὲ κρατῇ συντροφιὰ ὅταν ἔχω τοὺς ρευματισμοὺς μου καὶ ἡ ὅποια νὰ σὲ κρατῇ πλησίον μου, ἀγνωμονέστατε. Ξεύρεις δὲ τὶ θὰ συνεπλήρων τὴν χαράν μου αὐτήν; Νὰ ἐνυφρεύετο καὶ ὁ ἄλλος μεν ἀνεψιός 'Οκτάριος κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον. Τὶ λέσ; 'Εὰν τὰ καταφέρναμε νὰ νυμφευθῇ κ' ἔκεινος τὴν ἀλλην;

— Περιμένετε νὰ νυμφευθῶ πρῶτον ἐγὼ τὴν μίαν.

— Ναί, πρῶτον νὰ τελειώσωμεν τὸ κατεπείγον. 'Επιθυμεῖς προηγούμενως νὰ συνομιλήσῃς μετ' αὐτῆς ἐν ἐκτάσει; Θέλεις νὰ μελετήσῃς τὸ ὑποκείμενον πρὶν ἡ ἀποφασίσῃς;

— Περιπτόν, θεία μου. Δέν ἔχω ἐγὼ τὰ μυιαλά μου στὸν ἄρεα· ἐνθυμεῖσθε τὶ σᾶς ἔχει εἰπεῖ ἡ καύμενη ἡ μήτηρ μου; «'Ο Ροθέρτος ἀπαῖδι μόνον θ' ἀγαπήσῃ. 'Αλλ' ὅταν ἀγαπήσῃ, τετέλεσται». 'Εγὼ λοιπὸν τώρα ἀγαπῶ, ςρα τετέλεσται. Πότε θὰ ὑποβάλλετε τὴν αἵτησιν θεία μου;

— Μετὰ ἔνα μῆνα, ὅταν ἐπιστρέψῃς.

— Μετὰ ἔνα μῆνα! αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορον! 'Εὰν κατ' αὐτὸ τὸ διάστημα κανεῖς ἄλλος . . .

— Καλὰ λοιπόν, ἔχομεν τότε νὰ κάμωμεν ἐν ἀπλούστατον πρᾶγμα, νὰ σοὶ δώσω μίαν ἐπιστολὴν διὰ τὸν κ. Τρουμελό. θὰ τῷ γράψω ὅλα σου τὰ ἐκτατὰ προτερήματα, θὰ προσθέσω μάλιστα καὶ μερικὰ παραπάνω . . . Σὺ θὰ παραδώσῃς τὴν ἐπι-

στολὴν καὶ θὰ τῷ εἰπῆς τὰ τρέχοντα.

— Καλλίτερον θὰ ὦτο νὰ τῷ ωμιλεῖτε σεῖς.

— Αὐτὸ εἶναι κακόν. Οἱ δικηγόροι οὐδέποτε χρησιμεύουν εἰς ἄλλο, ἀλλ' ἡ μόνον εἰς τὸ νὰ ἐμπερδεύουν τὰς ὑποθέσεις. Κατὰ τὴν γνώμην μου, πρέπει ὁ κατηγορούμενος μόνος του ν' ἀπολογήται. "Επειτα . . . εἶναι καὶ κακός ἄλλος· ἐγὼ δέν εἰμι πορῶ νὰ ἐξέλιθω οὕτε μὲ τὸ ἄμαξι· οἱ ρευματισμοὶ μου μ' ἔχουν καρφωμένην ἄδω.

— Γράψατε εἰς τὸν κ. Τρουμελὸ νὰ ἔλθῃ ἔκεινος ἐδῶ.

— 'Επίσης κακόν, κάκιστον μάλιστα. 'Ο Τρουμελὸ διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ μ' ἐπισκεφθῇ θὰ νομίσῃ πρέπον νὰ φορέσῃ ραδεγκότα καὶ τοῦτο μόνον ἀρκεῖ νὰ τὸν κάμῃ νὰ γείνη δῶλας διόλου ἀνάποδος. Τύπροις γυναικεῖς ἐλαφρῶν ἥθων, αἱ ὅποιαι ἀμα βάλλουν ἀπαῖδι τὸν στηθόδεσμόν των εἶναι δυσάλωτοι. 'Ο στηθόδεσμος εἶναι ὁ θώραξ αὐτῶν, ὁ κ. Τρουμελὸ δημαρχός φέρων ραδεγκόταν εἶναι ωχυρωμένον φρούριον. 'Ενῷ εἰς τὸ σπῆτι του, ἐν τῷ κήπῳ του, ὅταν φορῇ τὸ πάνινόν του ἐπανωφόριον, εὑρίσκεται ἀπροστάτευτος καὶ συλλαμβάνεται εὔκολα, τότε δὲ μὲ ὀλίγην δεξιότητα . . .

— Θὰ φωνῶ ἐπιδέξιος θεία μου . . .

— Τὸ ἐλπίζω, τὶ διάβολο! διπλωμάτης 'σὰν κ' ἔσε καὶ νὰ μὴ εἶναι ἐπιδέξιος! . . . 'Εφάγαμε καὶ σήμερον . . . δέν πεινάζεις πλέον;

— "Οχι; θεία μου.

— Καλέ! τότε . . . πήγανε νὰ κάμης ἄλλον ἐνα περίπατον. 'Ο καιρὸς γύρισε καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τὸ πρωὶ ἡρχισες μὲ ἐκδρομάς, δέν σὲ ἀπαγορεύω νὰ ὑπάγηγης νὰ τριγυρίσῃς πέριξ τοῦ σπητιοῦ τῆς περιστέος σου. 'Εγὼ ἐν τῷ μεταξύ θὰ σκεφθῶ πῶς νὰ γράψω τὴν ἐπιστολὴν. Δύσκολη τὴν βλέπω, διότι εἴμαι ἡναγκασμένη νὰ γράψω τὰ προτερήματά σου καὶ δσα δὲν ἔχεις ἀκόμα. Τέλος πάντων . . . πολλάκις καὶ τὰ φεύγατα εἶναι ἀξια!

— Καὶ ἡ κυρία Δεζασέρ, βραδέως περιπατοῦσα, μετέβη εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς, ἐνῷ ὁ Ροθέρτος ἀπῆλθεν ὅπως ἐνδυθῇ, ἀποφασίσκεις τὸ πᾶν νὰ πράξῃ ὅπως κατορθώσῃ, ἔστω καὶ ἐπὶ πέντε μόνον λεπτά, νὰ ἰδῃ τὸ πρόσωπον τῆς λατρευτῆς νεάνιδος

III.

— 'Ο Ροθέρτος εἶχε περιποιηθῇ λίαν τὸν ιματισμὸν αὐτοῦ. 'Εξυρισμένος, φέρων ἐπανωφόριον φαιόν καὶ περισκελίδα ἀνοικτοῦ χρώματος, κρατῶν δὲ μαστίγιον εἰς τὴν χειρα, διευθύνεται, βραδέως βαίνων, πρὸς τὴν Βαλζαμβίλ λὲ Φορέ, ἔνθα κείται ἡ κατοικία τοῦ Τρουμελό.

— Ήδη τὴν προηγουμένην ἡμέραν εἶχε κατευθυνθῇ πρὸς τὰ ἐκεῖ, ὅπως κατοπτεύσῃ καὶ ἔξετασῃ τὰ μέρη πρὸ τῆς ἐπιθέσεως, ἔχων συνάμα τὴν ἐλπίδα ὅτι πιθανὸν νὰ ἐπιτύχῃ καθ' ὅδὸν τῆς ἐκλεκτῆς τῆς καρδίας αὐτοῦ νέκυνδι. Κατὰ τινὰ στιγμάτιν, ἀνὰ μίαν τῶν μακρῶν δενδροστοιχιῶν τοῦ δάσους εἶχε νομίσει ὅτι διακρίνει μακρόθεν μέλαιναν ἐνδυμασίαν καὶ ἐσκέψατο ὅτι ἡ ἀμάζων περιπατοῦσα. "Ηρέκατο τότε τρέχων ταχέως, δσον ἡδύνατο, ἀναμετρῶν τὴν ἀπόστασιν διὰ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας καὶ τρεπόμενος διέκμεσον ὅδόν, ὅπως προπορευθῇ τῆς περιπατούσας νεάνιδος καὶ είτε ἐπανέλθῃ συναντῶν αὐτήν. Τὸ σχέδιον αὐτοῦ εἶχεν ἐπιτύχει καὶ ἡδη προεμελέτα καὶ ἐτακτοποίει τὰς κινήσεις αὐτοῦ καὶ τὸ βάδισμα, προσέχων μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν κινήσεων τῆς χειρός αὐτοῦ· ἐπλησταῖε πρὸς τὴν περιπατοῦσαν. 'Εξαίροντος ἔξεβαλεν ἐν "Α! ψεύσεως ἐπιδίων. "Τοῦ ὁ ιερεύς τοῦ χωρίου, δστις περιεπάτει ἡσύχως ἀναγινώσκων βιθλίον.

— 'Ανελογίζετο ἐτὶ τὴν τῆς προτεραίας ἀποτυχίαν αὐτοῦ ταύτην, ὅταν ἐφθασε πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Τρουμελό.

— Πῶς νὰ εἰσέλθῃ; Πῶς ν' ἀναγγείλῃ τὴν ἔλευσιν αὐτοῦ; Ροθέρτος Δεστανή; ἀπλῶς ἡ ὅτι ἐρχεται εκ μέρους τῆς κυρίας Δεζασέρ; "Η μᾶλλον ν' ἀναγγείλῃ ἔκυτὸν ως ἀνεψιόν τῆς κυρίας Δεζασέρ; "Εδει ςρα γε νὰ προσλάβῃ ὑφος ὑπερήφανον, νὰ φανῇ

χαρίεις ή δειλήμων; Μυριάδες ίδεων και ἐρωτήσεων ἀνεκυκῶντο ἐν τῇ δικαιοίᾳ αὐτοῦ, ἐρωτήσεων, εἰς ἡς ἡδύνατει νὰ εἴηρη ἀπάντησιν, ὅτε αἱρόντης παρετήρησεν ἀριστερόθεν προβάλλοντα πεντηκονταέτην περίου τὴν ἥλικιαν, παχύσαρκον, ἔχοντα παχὺν και λευκὸν μύστακα και φέροντα περισκελίδα και χιτώνιον ἐκ κυκνοῦ λευκοῦ ὑφάσματος. «Αὔτος πρέπει νὰ ἦναι!» ἐσκέψατο, διότι πολλάκις ἔχει τις προαισθήματα.

Ἐπλησίασε τὸν κύριον ἐκεῖνον και μετὰ δειλίας κρατῶν τὸν πῖλον αὐτοῦ ἀνὴρικα.

— Εἶχω τὴν τιμὴν νὰ ὄμιλω πρός τὸν κ. Τρουμελό;

— Μέλιστα, εἶμαι ἐγώ, εἰπεν ὁ ἄλλος διὰ φωνῆς ἀποτύμου.

Ἐπιθυμεῖτε τι;

— Κύριε... ἔρχομαι ἐκ μέρους... εἶμαι ὁ ἀνεψιός της... μὲ στέλλει ἡ κυρία Δεζατέρ.

— Δεζατέρ... ἐκείνη ἡ εὐχαριστος γρηγόρη... τὴν γνωρίζω καλή, και τι θέλει;

— Μ' ἐπερόρτισε νὰ σᾶς δώσω αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν. Τολμῶ δὲ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ τὴν ἀναγνώσητε, ἐὰν ἐπιθυμήτε.

— Δύστε με την.

‘Ο Ροθέρτος παρέδωκε τὴν ἐπιστολήν.

«Διάθεο! ἐσκέψατο. Βλέπω πῶς ὁ κύριος εἶναι ὀλίγον δύσκολος. ‘Οπωσδήποτε ἀφοῦ δὲν φορει ριδεγκότα... Φαίνεται πῶς εἶναι στὰ καλά του».

‘Ο κ. Τρουμελό ἐτοποθέτησεν ὡς ἡδύνατο τὰ δίοπτρα αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ρινός του, ἥτις ἡτο κυρτή και ἐπομένως πᾶν ὄπτικὸν σύστημα δυσχερῶς ἐφημούσετο ἐπ’ αὐτῆς και ἥρξατο ν’ ἀνχιγνώσκη. ‘Ενσφρ ἐκείνος ἀνεγίνωσκεν ὁ Ροθέρτος παρετήρει αὐτὸν κατὰ πρόσωπον ὅπως ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του ἐννοήσῃ τὰς ἐντυπώσεις τῆς ἐπιστολῆς. Παρετήρησε δὲ πράγματι ὅτι ή ἐντύπωσις ἡν καλή, διότι ὁ γέρων ἐμειδία και ἐκίνει τὴν κεφαλὴν ὡς εὐχαριστημένος.

— Και ἀκόμη νὰ ιδοῦμε τὰ παρακάτω, ἐσκέπτετο ὁ Ροθέρτος, ἀκόμη εἶναι εἰς τὰ προτερήματά μου, ἀλλ’ ὅταν ἀναγνώσῃ και τὰ κυριώτερα;

‘Ο Ροθέρτος ὅμως ἡπατάτο, διότι τὰ κατ’ αὐτὸν κυριώτερα δὲν ἐφάνησαν ποσῶς τροποποιούντα τὰς εὐμενεῖς διαθέσεις τοῦ ἀρχαίου πωλητοῦ ὅπλων, διότι, μειδιῶν πάντοτε, συνέπτυξε τὴν ἐπιστολὴν και ἐναπέθεσεν αὐτὴν ἐν τῷ χρηματοφυλακίῳ του.

— Καλά, πολὺ καλά. Προτερήματα, περιουσία, μέλλον καλάν, σχέσεις. ‘Αγαπάτε λοιπὸν τὴν θυγατέρα μου; μὲ ἀρέσει και σᾶς τὴν παραχωρῶ ἐκτὸς ἡ Καρλόττα προβάλλη ἀντίστασιν ἢ δὲν σᾶς ἀρέσει.

‘Ο Ροθέρτος παρ’ ὀλίγον ἐρρίπτετο εἰς τὸν τράχηλον τοῦ γέροντος και ἐπινεγραύτηκεν τῶν περιπτύξεων του.

— Α! κύριε! ‘Οποία χαρά! Τὴν λατρεύω τὴν θυγατέρα σας! Μὲ καθιστάτε τὸν μάλλον εύτυχη τῶν θυητῶν και ἀγνοῶ πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

— Μή μ’ εὐχαριστήτε, τὸ πράγμα εἶναι ἀπλούστατον, ὅταν ὁ ἐρως ἐπιτάττη, πρέπει κανεὶς νὰ μπακούῃ, τι ἄλλο ἡμ. πορει νὰ καλμη;

— Πόσον εἰσθε καλές, κύριε! Και πόσον ἐκπληροῖτε τὰς εὐχές μου! Φοβούμαι μόνον ἐν πράγμα, μήπως δὲν ἀρέσω εἰς τὴν δεσποινίδα θυγατέρα σας.

— Τούναντίον, θὰ τῇ ἀρέσητε, δὲν εἰσθε ἀσχημος, θὰ τῆς ἔλθῃ ἔξαρφνικό, τὰ νέα κορίτσια κολακεύονται πάντοτε και θὰ τελειώσῃ.

— Σᾶς ἐπαναλαμβάνω, κύριε, ὅτι ἀγνοῶ πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. ‘Εφρόνουν ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ μπεχωρεῖτε, σᾶς ὄμοιογώ δμως παρρησίᾳ δὲν είχον προίδει ὅτι τὰ πράγματα θὰ ἔβαδιζον τόσον ταχέως. Λοιπὸν θὰ ὄμιλήσητε εἰς τὴν δεσποινίδα Καρλότταν; Θὰ εἰσθε τόσον καλές ώστε νὰ τῇ εἰπήτε ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς καθ’ ἥν τὴν είδον, τὴν ἐλάττερευσα;

— Ναι, θὰ τῇ εἴπω ὅλα αὐτά, ἀλλ’ ἀργότερα δμως.

— Πῶς ἀργότερα;

— Και βέβαια, ἡ θεία σας μὲ γράφει ὅτι μετὰ δύο ἡμέρας ἀναχωρεῖτε δι’ ἓνα μῆνα, ὅταν λοιπὸν ἐπιστρέψητε θὰ συνομιλήσωμεν. Κατ’ ἀρχὴν ἀπαντῶ καταφατικῶς εἰς τὴν αἴτησιν σας, δι’ ὅλον αὐτὸν τὸ μηνιατον διάστημα, ἐκτὸς ἀπροσπτων γεγονότων. ‘Αλλὰ δὲν πιστεύω. ‘Αλλως τε ἔχομεν καιρόν, διότι η Καρλόττα εἶναι δευτερόκοτος και πρωτότοκος εἶναι η Εσθήρ και ἐγὼ θείω νὰ μπανδρεύσω πρῶτον τὴν πρωτότοκον.

— Λοιπόν, κύριε ἀρνεῖσθε νά... ‘Αλλ’ ἐὰν η δεσποινίς Εσθήρ δὲν μπανδρεύθη.

— Σᾶς παρακαλῶ, μη μπερβολάξ. Και η Εσθήρ ἐπίσης εἶναι ὥραία και εὔκολα θὰ εἴηρη σύζυγον. Υπομονὴ λοιπόν! Τι διέβοιο, δὲν ἔχετε ὀλίγην μπομονή;

— ‘Αλλὰ κύριε... αὐτὴ η ἀπόφασις... δὲν ἐρως μου... εἶμαι βιαστικός...

— ‘Νά! ἥρχισα και ἐγὼ νὰ ὄμιλω ‘σὰν αὐτὸν» και ἐπὶ τὴν σκέψη ταύτη ὁ Ροθέρτος πρέπει μέχρι τοῦ νὰ πλήξῃ τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδὸς ὄργιλως.

— ‘Αλλ’ αὐτὸν εἶναι ἀκατανόητον, κύριε! ‘Ερχομαι νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα σας και ἐννοεῖτε καλλιστα ὅτι διὰ νὰ κάμω τὴν αἴτησιν ταύτην, ἔνευ προηγουμένων συστάσεων, ἔνευ προηγουμένων διαπραγματεύσεων, ἐν πλήρει ἐξοχῇ, θὰ εἰπῃ ὅτι τὴν ἀγαπῶ. Και σεῖς μοὶ ἀπαντάτε νὰ περιμένω νὰ μπανδρεύθῃ η ἄλλη. ‘Εὰν δμως δὲν κατορθώσητε ποτὲ νὰ τοποθετήσητε τὴν πρωτότοκον;

— Τοποθετήσω! ζηγημη λέξις. ‘Απόφασίς μου ἀνέκκλητος. ‘Αυτα μπανδρεύθῃ η Εσθήρ σᾶς δίδω τὴν Καρλότταν. Βιβλεσθε; Τότε νυμφεύθητε τὴν Εσθήρ.

— Εἶναι η τελευταία σας λέξις, κύριε;

— Η τελευταία μου.

— Τότε παρουσιάσατέ με τούλάχιστον εἰς τὴν δεσποινίδα Καρλότταν. ‘Εγω τὴν ἀγαπῶ, ἐκείνη δμως δὲν μὲ ἀγαπᾷ, δὲν μὲ ἀγαπᾷ, δηλαδή, θέλω νὰ εἴπω ὅτι, ἔως ὅτου μπανδρεύθῃ η ἀδελφή της Εσθήρ θὰ παρουσιασθοῦν και ἄλλοι νὰ τὴν ζητήσουν. Τούλάχιστον ἀφίσατέ με νὰ θέσω τὴν μποφηρίστητε μου... μέχρι τῆς στιγμῆς τῶν ἐκλογῶν.

— Οι ἀρραβώνες οι ὄποιοι διαρκοῦν ἐπὶ πολὺ εἶναι ἐπικίνδυνοι. ‘Αναμείνωμεν τὴν ἐπιστροφήν σας και μετὰ ἔνα μῆνα, ἐὰν εἴμεθα πάντοτε εἰς τὰς αὐτάς διαθέσεις, σκεπτόμεθα πάλιν. Εἰπον.

— ‘Ἐν τοιαύτη περιπτώσει, κύριε, δὲν μοὶ μένει ἔτερον ἀλλ’ η νὰ σᾶς... εὐχαριστήσω. ‘Εὰν δὲν μὲ λέγητε δριστικόν τι καταφατικῶς, ἀλλὰ τούλάχιστον δὲν μὲ ἀρνεῖσθε. Μοὶ μένει λοιπόν η ἐλπίς... και εἶναι κατέτι.

— Εἰς τὸ ἐπανίδειν. Τὰ σεβάσματά μου εἰς τὴν θείαν σας, θὰ μπήγω νὰ τὴν ἐπισκεφθῶ.

— Χαίρετε!

Και η Ροθέρτος ἐτράπη τὴν εἰς τὸν πύργον ἀγουσαν, καταληφθεὶς αἰρόντης μπό λύστης νὰ μπανδρεύσῃ ἐκείνην τὴν δεσποινίδα Τρουμελό, ἦν δὲν ἐγνώριζε.

Τῇ ἐπαύριον ἀνεχώρει εἰς Παρισίους, δηπως ἐκείθεν μεταβοῦ εἰς Χάγην, ἀνεχώρει δμως ἔχων ἕσυχον τὴν καρδίαν. Είχε συνδιαλεχθῇ ἐπὶ μακρὸν μετὰ τῆς θείας του, ἥτις τῷ πεισθῇ την χειρά της. ‘Εννοεῖται ὅτι ἐν τῷ μεταξύ τὸ σόνομα τοῦ Ροθέρτου δὲν θὰ ἐλέγετο. ‘Αμα ως, δμως, ο κ. Μαροαζέλ έμνηστεύετο τὴν Εσθήρ, ο ἄλλος θ’ ἀπεκάλυπτεν εἰς τὸν ἔξαρφόν του ὅτι ἥρξτο τῆς δευτεροτόκου.

(‘Ακολουθεῖ)

Ο ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΝΕΟΛΟΓΟΥ.